

Nedeľa štvrtého týždňa v pôstnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu štvrtého
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: neúnavný
projekt spásy; kríž, ktorý vedie
k radosti; láska a obeta.

10.03.2024

ŠTVRTÁ pôstna nedeľa je tradične
známa ako nedeľa *Laetare*, čo je
narážka na slová, ktorými sa začína
svätá Omša: „*Laetare, Ierusalem...*
Raduj sa, Jeruzalem (...), raduj sa ty,

ktorý si bol zarmútený“. Blíži sa Veľká noc, chvíľa našej spásy, a uvažovanie o nej vkladá do kajúcej prísnosti Veľkého pôstu, ktorý je „časom udatnosti, ale zároveň i radosti. Mali by sme sa naplniť odvahou, lebo Božia milosť nám nebude chýbať: Boh ostane po našom boku“^[1].

Základný dôvod našej radosti pramení z kontemplácie Božej lásky k nám, jeho milosrdenstva a trpezlivosti s nami. O tom hovorí prvé čítanie, ktoré pripomína, ako sa opakovaná nevernosť izraelského ľudu skončila násilným vpádom Nabuchodonozora II, ktorý zrovnal mesto so zemou, spálil chrám a tých, čo prežili, odviedol ako otrokov do Babylonu. Hoci opakovane nerešpektovali mnohé výzvy prorokov na obrátenie, v zlom okamihu Boh svoj ľud neopustil. Po čase pokánia a kajúcnosti, keď túžobne spomínali na zaslúbenú

zem, Pán spôsobil, že pohanský kráľ, cisár Kýros, vydal pre Izraelitov nariadenie o slobode.

Aj keď niekedy nedokážeme verne odpovedať na to, čo od nás Boh chce, nezavrhuje nás, ale naďalej nás miluje ako dobrý a trpezlivý otec. Jeho túžba oslobodiť nás od hriechu je ešte zjavnejšia vďaka vteleniu, smrti a zmŕtvychvstaniu jeho Syna, ako to vyjadruje svätý Pavol v druhom čítaní: „Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmiernu lásku, ktorou nás miluje, hoci sme boli pre hriechy mŕtvi, oživil nás s Kristom“ (Ef 2, 4-5). Vychutnávanie sladkosti odpustenia a Božej milosti nám pomôže prekonať únavu alebo sklúčenosť, ktorú môžeme prežívať v tomto pôstnom období alebo v iných obdobiach nášho života. Teraz, keď sa blíži Veľká noc, môžeme obnoviť svoju túžbu nechať sa pritiahnuť k Pánovi a tak sa pripraviť na to, aby

sme sa k nemu obrátili o niečo viac a prijali spásu, ktorú nám ponúka.

„AKO MOJŽIŠ vyzdvihol hada na púšti, tak musí byť vyzdvihnutý Syn človeka“ (Jn 3, 14). V evanjeliu nedele hovorí Pán tieto slová Nikodémovi, s ktorým hovorí o novom živote, ktorý prišiel priniesť na zem, a adresuje ich aj každému z nás. Kristus nás vyzýva, aby sme svoju modlitbu zamerali na kríž, kde sa „naplno prejavila vykupiteľská Božia neha“^[2]. Odtiaľ sa môžeme naučiť s pokojom a radosťou čeliť bolestiam, ktoré sa v živote nevyhnutne objavujú, „nášmu utrpeniu, nášmu smútku, našej úzkosti, nášmu hladu a smädu po spravodlivosti“^[3].

Takto svätý Josemaría s presvedčením, ktoré vychádzalo z jeho osobnej skúsenosti, vysvetlil,

ako môže mať kríž pozitívny význam:
„Stretnúť sa s krížom znamená
stretnúť sa s Kristom. A s ním je vždy
radosť, dokonca aj tvárou v tvár
nespravodlivosti, tvárou v tvár
nepochopeniu, tvárou v tvár fyzickej
bolesti. Z tohto dôvodu pociťujem
nevôľu - hoci chápem, že je to bežný
spôsob vyjadrovania -, keď počujem
protirečenia nazývané krížmi, často
zrodené z vlastnej pýchy človeka,
ktoré nie sú krížom, ktoré nie sú
pravým krížom, pretože nie sú
Kristovým krížom. Nikdy som sa
necítil nešťastný a Pán mi poslal
mnoho bolestí (...). Dal si mi
pochopiť, Pane, že mať kríž znamená
nájsť šťastie, radosť. A dôvod - vidím
ho jasnejšie ako kedykoľvek predtým
- je tento: nieť kríž znamená
stotožniť sa s Kristom, znamená to
byť Kristom, a teda byť Božím
dieťaťom“^[4].

V našom osobnom živote a v našom
svete nebudú chýbať ťažkosti a

zármutky: násilie, tragédie,
choroby... Aj tieto chvíle sú
príležitosťou na obnovenie našej
viery a nádeje v Pána, v spasiteľnú
silu jeho vykupiteľskej obety, s ktorou
sa môžeme spojiť v našej
každodennej existencii: „Ježiš na
kríži pociťuje celú váhu zla a silou
Božej lásky ho premáha, poráža ho
svojím zmŕtvychvstaním. Toto je
dobro, ktoré Ježiš na kríži
uskutočňuje pre nás všetkých.
Kristov kríž, prijatý s láskou, nikdy
nevedie k smútku, ale k radosti, k
radosti z toho, že sme spasení a že
sme urobili aspoň kúsok z toho, čo on
urobil v deň svojej smrti“^[5].

„BOH TAK MILOVAL svet, že dal
svojho jednorodeného Syna, aby
nezahynul nik, kto v neho verí, ale
aby mal večný život“ (Jn 3, 16).
Pokračujeme v kontemplácii tohto

darovania Syna Otcom, ktoré sa skončilo Ježišovou smrťou na kríži. „Každý kresťan je povolaný pochopiť, žiť a svojím životom svedčiť o sláve Ukrižovaného. Kríž - sebadarovanie Božieho Syna - je skrátka *znamení* par excellence, ktoré nám bolo dané, aby sme pochopili pravdu o človeku a pravdu o Bohu: všetci sme boli stvorení a vykúpení Bohom, ktorý z lásky obetoval svojho jediného Syna (...): toto je láska vo svojej najradikálnejšej podobe“^[6].

Božia láska k nám nás vyzýva, aby sme ju opätovali. Jedným zo spôsobov, ako to urobiť, je prijať s detskou dôverou utrpenie, ktoré Pán dopustí v našom živote. „Nie sme sladkí kresťania,“ ubezpečil nás svätý Josemaría. „Na zemi musí byť bolesť a kríž“^[7]. A ďalej to vysvetlil v jednej zo svojich homílií: „Niekedý sa o láske hovorí, akoby bola len podnetom na vlastné sebauspokojenie alebo jednoduchým

prostriedkom, ako sebecky doplniť vlastnú osobnosť. Nie je to tak: pravá láska znamená vyjsť zo seba samého, odovzdať sa. Láska so sebou prináša radosť, ale je to radosť, ktorá má korene v podobe kríža. Dokiaľ sme na tejto zemi a ešte sme nedosiahli plnosť budúceho života, pravá láska nemôže existovať bez zakúšania obety a bolesti. Bolesť, ktorú si možno vychutnávať, ktorá je príjemná, ktorá je zdrojom vnútornej radosti, no zároveň bolesť skutočná, pretože predpokladá porážku vlastného egoizmu a prijatie lásky ako normy všetkých a každého jedného z našich skutkov“^[8].

Tak ako Kristus zomrel na kríži z lásky, ani na našej pozemskej ceste niet pravej lásky - k Bohu, k sebe samému a k druhým - ak v našom živote nie je prítomný kríž: schopnosť trpieť s radosťou a vnútornou slobodou, aby sme sa darovali druhým alebo sa vzdali

toho, čo nás zväzuje s hriechom. A tiež keď sa objavia objektívne neúspechy - možno niekedy kruté a nečakané -, s jeho milosťou môžeme prijať kríž: „Vždy jemný a odvážny tvárou v tvár protivenstvám, ak prídu, alebo tvárou v tvár tomu, čo ľudia nazývajú zlyhaniami. Úspech alebo neúspech je vo vnútornom živote. Úspech je v pokojnom prijatí kríža Ježiša Krista, v roztvorenej náruči, pretože pre Ježiša ako aj pre nás je kríž trónom, je vyvýšením lásky; je vrcholom spásonosnej účinnosti, aby priviedol duše k Bohu“^[9]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, ktorá sa vedela postaviť k päte kríža, aby nám pomohla prijať ťažkosti s túžbou utešiť jej Syna.

^[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 63.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 26-III-2006.

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 168.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 28-IV-1963.

[5] František, *Homília*, 24-III-2013.

[6] Benedikt XVI, *Homília*, 26-III-2006.

[7] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 25-II-1963.

[8] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 43.

[9] Svätý Josemaría, *List 31-V-1954*, bod 30.